

[Finansministeren.]

Sverige dr. Karin Kock, om jeg var villig til at medvirke til, at den danske toldkommission trådte i samarbejde med de tilsvarende organer i Norge og Sverige. Jeg har naturligvis svaret bekræftende herpå.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde visse bemærkninger om statsfinanserne og sagde herunder bl. a., at i løbet af to år er statens udgifter steget med 1 300 mill. kr., og lidt senere fremsatte han visse bemærkninger, der gik ud på, at dette i betydelig grad er en konsekvens af den førte udenrigs- og militærpolitik. Jeg har tre bemærkninger til det, det ærede medlem her har sagt, bemærkninger, der i alle tre tilfælde går ud på, at det ærede medlems fremstilling ikke giver det rigtige billede af forholdene, og han vil sikkert indrømme mig, at det bør vi alle medvirke til.

For det første er den udgiftsstigning, som det ærede medlem omtalte, ikke foregået på to år, den er foregået på tre år, nærmere bestemt fra finansåret 1950—51 til finansåret 1953—54. Hvis udgiftsstigningen bliver som efter de tal, der er nævnt, vil det være en stigning på 500 mill. kr. i det første af de tre år, fra 1950—51 til 1951—52, derpå en udgiftsstigning på rundt regnet 450 mill. kr. i det andet af de tre år, nemlig fra 1951—52 til 1952—53, og endelig under de angivne forudsætninger en stigning på ca. 350 mill. kr. i det sidste af de tre år, fra 1952—53 til 1953—54. Nu er, selvom forskellen kun er eet år, tre år jo dog ikke mindre end 50 pct. mere end to år, så det er ikke ganske uvæsentligt, om det er en 2-årig eller 3-årig periode, man taler om. Men jeg beder iøvrigt det høje ting lægge mærke til, at der er en nedadgående tendens i den stigning, jeg her taler om. Hvis forudsætningerne er, som jeg her har nævnt, og som det ærede medlem gik ud fra, vil det være en stigning på 500 mill. kr. i det første af de tre år, dernæst 450 mill. kr. i det andet og 350 mill. kr. i det tredje. Man bemærker den nedadgående tendens.

Men dertil kommer — og det ærede medlem, som nu morer sig, vil få yderligere lejlighed til at more sig, når jeg kommer videre —, at det ærede medlem jo helt har glemt, hvad jeg sagde om, at det kommende års udgifter kun vil blive så store som af ham beregnet under forudsætning af, at vi fortsætter med den nuværende udgiftslov-

givning uforandret. Men jeg tilføjede, at dette var ikke regeringens politik, og jeg mindes jo tydeligt, hvorledes det ærede medlem den sidste aften i forrige rigsdags-samling lovede mig sin medvirken til en udgiftsbegrænsende politik i det kommende år. Jeg ventte derfor, at det ærede medlem sammen med regeringen vil arbejde på det, som er vort mål, nemlig at vi får et mindre udgiftstal end de 3 750 mill. kr. i det kommende finansår; så vil selvfølgelig den nedadgående tendens i udgiftsstigningen blive endnu mere fremhævet. Det ærede medlem glemte at le nu igen, men jeg går ud fra, at dette betyder, at han alvorligt vil overveje sin medvirken til dette. Jeg har nævnt dette, fordi det er forkert at give offentligheden et billede af en voldsom udgiftsstigning, når for det første den årlige stigning er væsentligt mindre, end man måtte tro efter det ærede medlems tal, og vi for det andet er inde i en stabiliserende udvikling.

Dernæst talte det ærede medlem om udgiftsstigningen som i betydelig grad værende en konsekvens af den udenrigs- og militærpolitik, vi fører, som det ærede medlem udtrykte sig. Dertil vil jeg gerne sige, at det jo er rigtigt, at forsvarrets udgifter rummer en betydelig del af stigningen i de tre år, der her er tale om, men det er ikke rigtigt at bruge udtrykket: den militær- og udenrigspolitik, vi fører. Der kan jo hermed ikke være tænkt på andet end den politik, vi fører, fordi vi er medlem af Atlantpagten, og det er min bestemte overbevisning, at hvis vi skulle have løst vort sikkerhedsproblem blot nogenlunde betryggende uden at være medlem af Atlantpagten, ville udgiftsstigningen til forsvaret have været større, end den nu bliver. Jeg tror ikke, det ærede medlem vil bestride dette. Hvis jeg ikke tager meget fejl, var det ærede medlem og hans parti ligesom vi andre meget aktive i bestræbelserne for at få en skandinavisk forsvarsunion.

Hvad ville være sket, hvis vi havde fået en skandinavisk forsvarsunion? På dette punkt har den tidligere statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, fremsat en meget klar og meget vigtig udtalelse på DSUs kongres i Aarhus i foråret — jeg vil gerne med den højtærede formands tilladelse bringe et kort citat efter „Social-Demokraten“ for den 13. april. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft siger her:

„Ingen kan modsige mig, når jeg, der